

ÎN ALTARUL UNEI LACRIMI

Rolea Nicolae

din ciclul " Versuri pentru preafrumoasa Doamna... "

În altarul unei lacrimi

Doamne, cât e de frumoasă!
Orice Auroră-n zare
N-ar putea să strălucească
mai gingașă decât ea,
Dar mă doare, off, ce doare,
că se pierde-n depărtare
Muza ce mi-a dat lumină,
nemaivrând să fie a mea.

Din altarul unei lacrimi
când durerea mă cuprinde
Mă cobor cu pas nesigur
pe vioară într-un cânt
Și anunț întreaga frunză,
prin poeme si colinde ,
Că e fata cea mai dulce
dintre toate pe pământ.

Ea mi-a pus în suflet marea
într-o zbatere bizară
Cu adâncu-i melancolic
unde raza nu s-a dus,
Și mi-a fost o primăvară
în altar de floare rară
Când parfumuri neîncepute
peste ramul meu a pus.

Sufletul de zână blondă
se rotește peste stele
Ca fuiorul tors de muica
pe un fus cu legământ
Și prin gândurile mele,
ca un nor de rândunele,
Eu o văd cea mai duioasă,
între îngeri, pe pământ.

Aștrii toți când se iviră
printre nuferii de noapte
Si-au fost puși în rânduială

în cerescul creuzet,
Chiar pe ea, in mod aparte,
au extras-o dintr-o carte
Doar să țină la mână
ceasul unui trist poet.

Doamne, dacă-ți stă-n putere,
fă o ultimă minune
Și alungă-i gândul negru
să nu plece-n lumea sa.
Dacă-mi faci așa-nflorire,
fără pic de împotrivire
Pentru gestul tău, mărite,
îți plătesc cu viața mea!

Dacă sigur n-ai putere
lumea iarăși a compune
Tu cu aripi de secunde
macar depărtează-o încet...
Și ca ultimă minune,
chiar pe mâna ei mă pune
Să mă poarte toată viața:
ceas cu suflet de poet!

23.07.2015